

Părintele VASILE IOANA

DAN NEGRU

DIALOGUL SPERANȚEI

Cum să dobândim liniștea sufletească

Conversații consemnate de Alexandru Panait

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PREFAȚĂ

Multe am trăit și făcut de când exist, dar niciodată până acum nu mi s-a cerut să scriu prefața unei cărți. Iată că astăzi, puștiul ăsta, Dan Negru, mă provoacă. E clar, în toate există un început... am exemple. De pildă, la 73 de ani am înregistrat primul meu album muzical, iar la 75 m-am înscris student la secția de psihologie a unei facultăți din Iași. De ce?! Pentru că am vrut ca oamenii să înțeleagă că și peste o anumită vârstă putem avea speranță, putem merge înainte, ne putem face planuri cu bucurie, pentru fiecare zi care ne este dăruită. Cu Dan cred că am colaborat – după TVR – cel mai mult în emisiunile de divertisment în aceste timpuri „moderne”. (Asta mă duce cu gândul la filmul lui Chaplin, actor pe care l-am adorat.) L-am întrebat de ce s-a gândit la mine pentru această prefață. Mi-a răspuns: „Florin, tu ești cel mai bun comunicator.” Comunicator? Astea-s vorbe din astea noi, deștepte, ale celor care patinează cu degetul pe ecranele telefoanelor din care poți să afli tot ce există pe lume... Frumos, dar nu e genul meu!

Acum ceva vreme în urmă, undeva în centrul Bucureștiului, trecând pe lângă o cafenea, văd un afiș lipit pe ușă. Scria așa: „Nu avem internet. Vorbiți între voi!” Genial! Amuzant, dar în același timp trist. Pentru că da, oriunde mă duc, privesc oamenii. Toți sunt cu ochii în telefoane, ore și ore în șir, ignorându-i pe cei din jur. Vrând poate să-și alunge propria singurătate sau plictiseală, oamenii devin,

de fapt, tot mai singuri. Să mă înțelegeți bine. Nu am căzut în patima moralei de care suferă mulți dintre cei care sunt săriți de o anumită vârstă, nici nu sunt împotriva progresului și nici nu iubesc „războiul generațiilor”. Găsesc însă că timpul ăsta care zboară în ultima vreme mult prea repede ne îndepărtează. Uităm să trăim, uităm să ne bucurăm de lucrurile simple care ne înconjoară și, mai mult decât atât, uităm să comunicăm între noi, ca ființe superioare – așa cum se scrie în cărți că suntem. Da, în cărțile despre care se spune că le citim tot mai puțin, tot mai rar.

Copil fiind și mai apoi elev, student sau actor, am adorat să intru într-o librărie, să simt mirosul cărților tipărite, al hârtiei și, mai ales, să mă desprind de lumea reală în literatura clasicilor sau în versurile poezilor. E normal, până la urmă instrumentul de lucru al actorului este cuvântul, cuvântul acela care se transformă în toate sentimentele și stările prin care trec oamenii. I-am povestit lui Dan Negru că, atunci când șofez, nu ascult muzică în mașină, ci recit din atâtea și atâtea poezii pe care le-am învățat în timp. De ce? Fiindcă îmi face plăcere. Am cunoscut mulți scriitori și poeți din România, chiar din România Mare. Unii dintre ei mi-au fost prieteni: Nichita Stănescu, Dominic Stâncă, Ileana și Romulus Vulpescu, Vieru, Dabija, Adrian Păunescu și mulți, mulți alții. I-am admirat pentru arta lor de a-și așterne pe hârtie ideile, emoțiile, experiențele sau întâmplările propriilor existențe și de a le comunica aceluia care au dorit să deschidă o copertă de carte și s-au cufundat în lectură. Din respect pentru ei, mi-am păstrat obiceiul de a scrie scrisori, da, din acelea adevărate, scrise cu pixul pe hârtie, puse în plicuri timbrate, pe care mai lipesc și câte o inimioară roșie. Știți de ce? Se spune că obiectele din jur împrumută din energia noastră și vreau să cred că cel sau cea care îmi citește rândurile va putea să simtă, dincolo de cuvinte, mângâierea cu care am atins hârtia. Mă amuză cumva tehnologia asta modernă, cu boxe inteligente care ne

controlează casa și viața, ne înlocuiesc memoria, ne asistă în toate. Dacă îi declari unui asemenea aparat „te iubesc”, îți va răspunde: „Iubirea romantică este între oameni. Eu sunt aici doar să te servesc.”

Eu cred că, mai mult decât orice, vrem să fim iubiți. Dan Negru și Părintele Vasile Ioana ne transmit prin această carte frumosul din mintea și inima lor, frumosul din jurul nostru, ne iubesc, ne îmbogățesc, așa că haideți să le răspundem la rândul nostru cu aceeași iubire, citindu-i. Citiți-i pe hârtie sau chiar pe ecranul telefoanelor, fără de care nu mai putem exista, citiți-i oricum, dar citiți-i. Și iubiți-i!

Karin Piersic

INTRODUCERE

Am încercat prin dialogul meu cu Părintele Vasile să găsesc o explicație bobului de muștar pe care îl port sau îl caut. Muștarul e planta care ajunge la 3–4 metri în doar câteva luni, chiar dacă sămânța ei e mică și neînsemnată. Bobul acesta l-a ales Iisus ca pildă însoțitoare în viețile noastre: „Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.” (*Matei*, 17, 20)

Lucrurile mici au schimbat lumea: o piatră mică a doborât un uriaș, o barcă a înfruntat potopul, o iesle a schimbat destinul lumii. Cartea pe care o aveți în mână nu e despre religie, ci e despre cultura generală. Marile muzee ale lumii, marile săli de spectacole, marile capodopere artistice nu pot fi scoase din contextul religiei, pentru că Luvru sau British Museum ar rămâne cu multe săli goale și cu pereți goi dacă tablourile religioase ar dispărea, și de asta cred că orice spor de cunoaștere e binevenit. Înainte de a începe dialogul, am tras aer în piept și am luat aminte la vorbele Sfântului Nicolae Velimirovici: „Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până nu-ți întărești credința în el, despre păcatul altuia, până nu-l cunoști pe

al tău, și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziuă.”

Sunt departe de a fi un credincios practicant și sunt și mai departe de smerenia pe care credința o propune. Dimpotrivă, meseria mea a făcut ca-n viață mândria și orgoliul să mă călăuzească mai mult decât smerenia și liniștea. În anii din urmă m-a legat mai mult decât o prietenie cu Părintele Vasile Ioana, pe care-l cunosc din vremurile când biserica-i era la fel de plină fără ca sfaturile și bucuria lui să ajungă la cei mulți prin ecrane. Avea aceeași bucurie pe care o are și azi și același salut precum cel de azi: „Bucurie, dragul meu”. Când ne-am hotărât să fim împreună în cartea asta, cred că acest cuvânt a definit momentul: bucurie. În paginile următoare sper ca Părintele Vasile să lumineze cotloanele întunecate ale necredinței mele.

Într-o vară, nu demult, am intrat împreună în chilia Părintelui Rafail de pe Muntele Athos, care mi-a deschis atunci prin vorbele lui o ușă în minte cu cea mai simplă explicație a credinței: „Credința nu e pe logică, nu e pe rațiune, e pe inimă, e pe simțire.” Călugărul verbalizase ceea eu încercam să simt. Îmi propuneam mereu ca mintea mea lumească să înțeleagă ceva ce nu poate fi înțeles cu un creier pe care oamenii de știință ne spun că nu-l folosim deloc la întreaga lui capacitate. E ca și cum i-aș cere unui țânțar să înțeleagă *Hamlet*-ul lui Shakespeare. Răspunsul credinței nu e în logică, nu e în explicații raționale, ci e în inimă și-n suflet. Lipsa logicii e bobul meu de muștar. Nu sunt deloc naiv încât să cred că lumea a apărut pentru că Adam a mușcat dintr-un măr; credința e plină de metafore și comparații care încearcă să ne facă pe noi, cei care ne folosim atât de puțin din creier, să înțelegem câte ceva din neînțeleșul lumii. Să-l explice pe Shakespeare țânțarului.

Explicația sosirii, a existenței și apoi a plecării noastre nu e în creier, nu e în experimente științifice sau în raționamente. Ci e în inimă.

Paginile cărții sunt despre speranță. O găsești în orice, oricând. Familia mea a trecut prin multe încercări, dar a ținut-o în viață boaba de speranță. Toți ai mei au fost deportați în Bărăgan și la întoarcerea de acolo, acasă, în Banat, nu au mai găsit nimic, li s-a luat totul. O familie deportată în Bărăgan de urgia politică a anilor 1950, reîntoarsă în Banat și lăsată fără nicio șansă de supraviețuire, trăiește doar din speranță. Apoi, peste o vreme, am apărut eu. Eu eram speranța... Întotdeauna există speranță, undeva. Întotdeauna există recunoștință undeva. Ne-am trezit azi-dimineață sănătoși. Și dacă nu sănătoși, măcar ne-am trezit în viață. Întotdeauna e loc de recunoștință și speranță. Anticii spuneau că fiecăruia ni se dă o cheie spre rai, dar aceeași cheie deschide și porțile iadului. Trăiesc cu teama că am cheia asta în buzunar și că nu știu să o folosesc, dar de fiecare dată când îmi pipăi buzunarul căutând cheia simt între degete bobul de muștar al credinței. Atunci mă liniștesc...

Am scris o parte din cartea asta în Chișinău, într-o perioadă liniștită. Lucrez în televiziunea din Chișinău de vreo 15 ani, așa cum o fac și în televiziunea din România de vreo 25 de ani, și în drumurile mele am întâlnit mii de oameni cu mii de povești. Într-o după-amiază, împreună cu Părintele Vasile, am luat la pas Chișinăul și am ajuns în Parcul Central, străjuit de statuile marilor cărturari. „O frontieră se apără cu un corp de armată sau cu statuia unui poet”, zice Octavian Goga. Apoi am mers la un local unde Grigore Vieru, poetul, îmi deschisese prima dată gustul pentru zama moldovenească. Vieru, cel care spunea mereu că „Basarabia e

un copil înfășurat în sârma ghimpată”. Amintirea acelor zile în care împreună căutam răspunsuri la întrebări am pus-o bine în buzunarul meu, acolo unde sunt cheia spre rai sau iad și bobul de muștar. Țin minte cum ne-a apucat odată dimineața, în jurul unei mese pline de prieteni, români, moldoveni, ruși, ucrainenii (Moldova îi îngăduie cu drag pe toți), să vorbim despre Tolstoi sau Ștefan Octavian Iosif, despre păcate sau iertări, despre lumină și întuneric. Am plecat atunci cu o întrebare care încă-mi dă târcoale. Întrebările sunt cele care adună filele acestei cărți. Și dialogul caută răspunsul.

Dar mai ales pregătirea acestei cărți mi-a adus aminte de multele păcate pe care le am. Orice om care trăiește le are. Asta îmi dă însă cea mai mare energie și speranță că rândurile din cartea asta vor fi de folos. Dacă citind-o vă regăsiți în căutările mele înseamnă că am reușit. Am reușit pentru că Ioan Gură de Aur spunea că „atunci când noi ne aducem aminte de păcatele noastre, Dumnezeu le uită”. Atât de puțin avem de făcut, doar să ne amintim când sau cum am păcătuț și Dumnezeu ne vede strădania de a fi mai buni și de a ne șterge nelegiuirile. Firește, conștientizând un păcat, încerci să nu-l mai faci data viitoare.

Când am terminat de scris cartea, când am terminat de pus întrebările, mi-am promis că seara o să-mi retrăiesc păcatele zilei în gând și o să încerc să le evit mâine. Să fie asta exercițiul din fiecare seară: să-ți retrăiești ziua cu regretul că n-ai fost cea mai bună variantă a ta și să-ți promiți că mâine vei face ceva pentru asta.

Cu mulți ani în urmă l-am întâlnit pe Octavian Paler, care la prima vedere părea ursuz și mizantrop, dar apoi, apropiindu-te, descopereai în domnia sa esența vieții. Îi țin minte o vorbă pe care o port cu mine:

„Păcatul nostru cel mai mare este că facem orice anormalitate să devină normalitate.” Oare nu asta facem noi zi de zi?

Azi, rapiditatea cu care anormalul devine normal e înspăimântătoare. Cartea asta încearcă să tragă de mânecă anormalul, care peste un minut va deveni normal. Știu că minutul acela dintre normal și anormal ni se datorează și nouă – celor din media – cărora ne e mai de folos zgomotul decât liniștea. Avem chiar și o vorbă în breaslă pe care o spunem mereu când ni se reproșează promovarea anormalului: „Știrea e când un om mușcă un câine, și nu când un câine mușcă un om.” Cu vorba asta ne-am absolvit de păcat, eu însumi am rostit-o de multe ori.

Deci, e și o carte care vorbește despre păcate. Dar cum cel mai grav păcat pe care omul îl poate comite e să nu fie fericit, e și o carte a fericirilor. E dialogul în care încap toate.

Am adunat între filele acestei cărți doi oameni care mi-au marcat viața, fiecare în felul lui: Părintele Vasile și Florin Piersic. Pentru fiecare dintre noi, cartea asta înseamnă o premieră. Întrebările deloc comode pe care i le adresez Părintelui au fost o piatră de încercare pentru el, mi-a spus-o. După cum și vechiul meu prieten, Florin, mi-a mărturisit că e prima dată când așterne astfel de rânduri într-o carte, când cineva îi cere să scrie prefața unei cărți. Hellen Keller are dreptate când spune că „a merge cu un prieten prin întuneric e mult mai bine decât a merge singur prin lumină”.

Eu am luat doi cu mine, ca să fiu sigur că ajung la lumină.

Sper ca această carte să aducă măcar puțină lumină celor întunecați.

Ea încearcă doar să sporească gustul boabelor de muștar. E o carte care nu e pe logică, ci e pe suflet, pentru că Seneca spunea că doar sufletul îl face pe slujitor egal cu stăpânul lui. E o carte despre singura valoare pe care o lăsăm aici și totodată o luăm cu noi: sufletul.

Celor care nu cred, aveți răbdare, nu vedeți că viața trece ca o boare?

Veți afla curând...

DAN NEGRU

ÎNCEPUTURI...

Părintele Vasile Ioana: Doamne, binecuvântează lucrarea noastră! Să lucreze Duhul cel Sfânt în inimile și în mințile noastre!

Dan Negru: *Așa să fie, Părinte! Doamne-ajută!*

Să fie o lucrare pentru folosul oamenilor!

Aș vrea să le spunem cititorilor cum am ajuns eu la dumneavoastră, care sunteți duhovnicul meu. În familia mea s-a întâmplat un necaz; n-am mai vorbit despre asta, e prima dată când o mărturisesc public. Într-un spital din București, înainte ca omul apropiat mie să intre într-o operație de viață și de moarte, doctorul a venit și mi-a spus: „Du-te după un preot!”

Omul acela a fost un medic providențial!

Am plecat de la spital și m-am dus la o biserică. Acolo, am întâlnit doi preoți care n-au vrut să vină. Aveam atunci toate datele să mă smintesc, să mă întorc împotriva religiei.

Înțeleg, erai într-o situație disperată și n-ai primit ajutor de la cel care trebuia să-ți întindă o mână.

Mai mult decât atât, aveam toate datele să fac rău Bisericii. Lucrez în media, am o mulțime de

prieteni, puteam să fac publică situația asta. Mulți abia așteptau să întineze imaginea Bisericii și a preoților. Am tăcut, habar n-am ce m-a făcut să tac și să-i spun doar soției mele ce am pățit. Ea a pus mâna pe telefon și v-a sunat pe dumneavoastră.

Este important să precizăm că pe vremea aceea eram pacientul soției tale, un bun stomatolog – să-i dea Dumnezeu sănătate! Ea avea și are și astăzi o răbdare de sfânt cu pacienții ei.

Noi nu ne cunoșteam atât de bine. Ca să vedeți cum lucrează Dumnezeu: soția mea nu v-a găsit la telefon, pentru că erați la biserică. A găsit-o în schimb pe soția dumneavoastră. Ea v-a spus cât de gravă este situația, iar dumneavoastră ați plecat imediat spre spital.

Soția mea, Doina, draga de ea, care este și teolog, și psiholog, în momentul în care a primit telefon de la Codruța, soția ta, a plecat imediat din casă și m-a găsit în biserică. Mi-a spus că trebuie să mergem urgent, așa că am lăsat totul și am pornit spre spital. Erau foarte mulți oameni care așteptau să se spovedească. Le-am explicat că a intervenit o urgență, iar ei, spre bucuria mea, au înțeles că există oameni care au mai mare nevoie de sprijin decât aveau ei atunci. I-am rugat să vină a doua zi.

Să le spunem celor care citesc cartea că era șase seara, iar drumul până la spital era destul de anevoios.

Da, era o oră de vârf, o nebunie. Am forțat semaforul, am ajuns într-un suflet la spital, unde te-am întâlnit pe tine. Erai agitat și mi-ai zis: „Părinte, faceți ceva!”

Și chiar ați făcut acel ceva, eu însumi am văzut cum s-a schimbat fizic acel om.

Atunci când am venit, am invocat harul Domnului și am strigat către Dumnezeu: „Doamne, fă ceva!” Când situația e gravă, rugăciunea devine strigăt de durere. Am intrat în durerea voastră, am plâns cu voi, iar plânsetul ăsta l-am dat lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu a trimis Harul tămăduitor și a adunat în mâinile Sale sfinte toate lacrimile noastre, iar acele lacrimi au pogorât mila Lui. Plânsul nostru a fost un strigăt. Și Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea și a lucrat. Slavă Lui!

Din clipa aceea, nu m-am mai despărțit de dumneavoastră. Nici eu și nici familia mea. Cum îți găsești duhovnicul? La mine, Dumnezeu a facilitat asta.

Acest moment a făcut ca tu să mă cunoști pe mine mai bine și să zici: „Vreau să merg pe această cale!”

Cum să facă oamenii care citesc aceste rânduri și care poate că nu au încă un duhovnic, fiindcă nu au trecut prin astfel de evenimente?

Întâlnirea noastră a fost începutul unei prietenii frumoase și al unei legături duhovnicești. Pentru omul obișnuit, duhovnicul poate să fie preotul din sat sau cel care slujește în biserica din cartier. Fiecare preot este înzestrat de Dumnezeu cu harul Duhului Sfânt. Eu nu sunt decât cel care Îl prezintă pe Hristos. Hristos a făcut minunea. Eu mă implic sufletește, iar criteriul după care un duhovnic poate fi socotit cu adevărat bun este cât de multă dragoste are el pentru oameni și cât de mult este dispus să jertfească din timpul său pentru aceștia! El lucrează cu „materialul clientului”, cu sufletul omului. Dacă sufletul tău se simte bine în prezența altui suflet, care este empatic și deschis, atunci

se produce apropierea aceea care generează intimitatea și încrederea între duhovnic și fiul său duhovnicesc. Cumva capacitatea de empatie a duhovnicului face diferența.

Orice preot are har?

Da. Hai să-ți dau un exemplu concret. Bunicul meu a fost ucenicul Părintelui Cleopa Ilie, mare duhovnic, mare sfânt, care va fi canonizat de către Biserica noastră pentru că a fost și este un model pentru ceea ce înseamnă să-ți trăiești viața cu Dumnezeu. Bunicul avea niște standarde spirituale foarte înalte. Cu toate acestea, se spovedea la preotul din sat.

Cum era acel preot?

Un om păcătos. Avea câteva patimi despre care știa tot satul. În aceste condiții, deși preotul era un om fără o viață morală ireproșabilă, bunicul meu se spovedea totuși la el. Oamenii din sat îl întrebau de ce se spovedește la acest preot, că doar știa că e un mare păcătos. El le spunea: „Nu! Eu mă spovedesc la Iisus Hristos, nu mă interesează păcatele preotului, nu îl judec!”

Acel preot era doar o antenă prin care bunicul dumneavoastră comunica cu Hristos?

Da, pe Tătăica îl interesa legătura cu Dumnezeu, care se stabilea prin intermediul duhovnicului. Este ca în cazul transmisiilor radiofonice: nu contează marca aparatului sau vechimea lui, ci receptarea mesajului. Radiourile pot fi unele mai prăfuite, altele mai noi, însă ceea ce contează este transmiterea mesajului. Așadar, să nu-i judecăm pe preoți după faptele lor, căci nu cu ei vorbim în timpul Spovedaniei, ci cu Hristos, Cel Care

trimite harul pentru nevoia omului, nu pentru meritul preotului.

Mai departe e Judecata de Sus!

Bunicul ce-a zis? „Epitrahilul este același pentru fiecare preot; iertarea vine de la Dumnezeu. Toți preoții din România și din diasporă beneficiază de același har dumnezeiesc. Când suntem sub epitrahil, ne aflăm în Împărăția lui Dumnezeu și primim iertarea. Iată ce spune Iisus Hristos: „Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.” (Ioan 10, 9) Odată intrat sub epitrahil, te hrănești cu Har, primești iertarea păcatelor și răspunsuri la probleme, iar la sfârșitul Spovedaniei, ieși de sub epitrahil și îți continui viața liniștit, cu gândul că Dumnezeu te iubește, te iartă și te însoțește neîncetat. Așadar, iertarea o dă Dumnezeu, nu preotul. Te conectezi la Dumnezeu prin preotul tău duhovnic.

Acum înțeleg că greșesc atunci când îi judec pe unii preoți. Cred că și proverbul „Fă ce zice popa, nu ce face el!” este înțeles greșit.

Ideal ar fi ca această zicală să se transforme prin meritele preoților. „Să faci și ce zice, și ce face popa.” Un preot care zice trebuie să și facă ceea ce zice. Românul are un al șaselea simț, el simte dacă preotul doar zice și nu face. Dacă un slujitor al Altarului fumează și bea și trebuie să predice despre asta, cu siguranță că nu o va face niciodată însuflețit și convingător.

Sau, în termeni de televiziune, nu va trece sticla.

Nu, pentru că omul simte că acel preot nu crede ceea ce spune și acționează contrar celor predicate din amvon. Prin urmare, preotul trebuie să și facă ceea ce spune. Cuvântul are puteri nebănuite și, însoțit de

fapte, poate să schimbe vieți. În nuvela *Popa Tanda* a lui Ioan Slavici, preotul Trandafir a reușit să transforme o comunitate întregă prin exemplul personal. La el nu era distanță între faptă și vorbă. Și, crede-mă, în Biserica noastră sunt mulți preoți care au o viață morală ireproșabilă: sunt harnici, discreți, iubitori și plini de compasiune pentru enoriașii lor. De altfel, aceste calități îi fac să fie și foarte iubiți de oameni.

Adevărat! Dar Părintele Cleopa cum era?

Era fabulos. Parcă-l văd. Iubea adevărul. Spunea lucrurilor pe nume, nu te menaja niciodată. O făcea cu multă râvnă și dragoste pentru credincioșii care îi căutau sfatul. Fiecare om din fața lui ajungea să știe cum se trăiește viața creștină. Era ca un mare profesor, în amfiteatru. În fața chiliuței lui, erau o prispă și niște bănci, pe care și acum mi le amintesc. Veneau la el zeci de autocare cu oameni din toată țara. Băncile alea erau un fel de amfiteatru. Părintele Cleopa reușea să-ți strecoare în minte și în inimă cuvântul lui Dumnezeu. Vorbea o română neaoșă, curată, care îți deschidea inima. Viața lui era plină de har, pentru că făcea ceea ce spunea. Când îți vorbea despre meșteșugul *Rugăciunii inimii*, cuvântul lui era puternic tocmai pentru că el însuși era un trăitor al acestei rugăciuni. Avea cu el „dreptarul” și ți-l făcea cunoscut cu multă răbdare și pricepere, pentru că el însuși, fiind exigent cu el, era un dreptar.

Care sunt cei mai mari duhovnici ai României?

Astăzi?

Din toate timpurile.

În opinia mea, cel mai mare este Sfântul Ierarh Calinic, cel care a hrănit jumătate de cartier. Tot Pantelimonul îi datorează foarte mult acestui mare

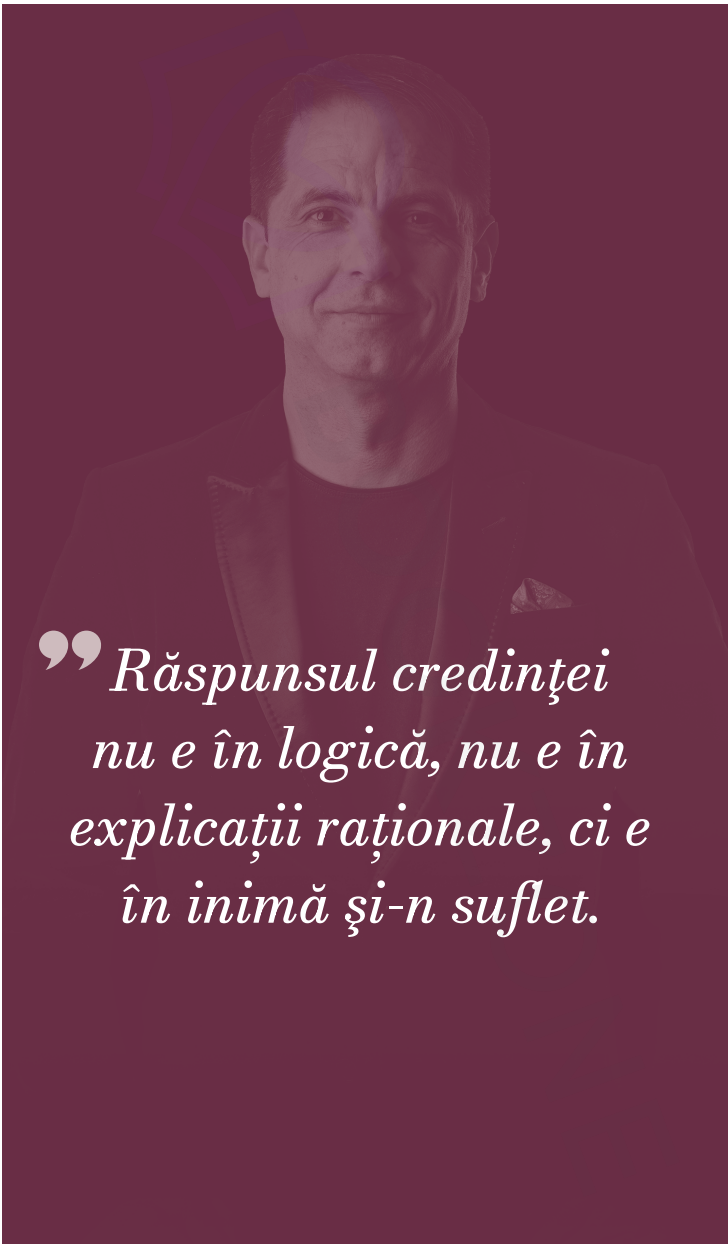
sfânt român. Toți cei de acolo ar trebui să se ducă în fiecare duminică la Cernica și să-i mulțumească pentru ajutorul oferit.

Ce a făcut Sfântul Calinic pentru locuitorii cartierului Pantelimon?

Când au venit turcii în zonă, el a adăpostit în Mănăstirea Cernica oamenii din cartier și i-a hrănit cu multă dragoste. Altminteri, acești oameni ar fi fost omorâți de otomani. A făcut numeroase alte fapte de milostenie... De altfel, îi apreciez mult pe preoții care își însoțesc lucrarea pastorală cu cea filantropică. Dacă ești preot și nu îi ajuți pe oameni, lucrarea ta este schiloadă, șchioapă. Iubirea de Dumnezeu se vede în iubirea pentru oameni. De aceea, există astăzi părinți minunați, ca Părintele Tănase de la Valea Plopului, Părintele Dan Damaschin de la Iași, Părintele arhimandrit Iustin Dragomir Ioan, starețul Mănăstirii Bogdana (Rădăuți), Părintele arhimandrit Ciprian Grădinaru de la Paraclisul Catedralei Naționale. Toți aceștia și mulți alții sunt asemenea fecioarelor înțelepte, care aveau candelile aprinse. Iată de ce consider că cel mai mare slujitor al Domnului de origine română este Sfântul Calinic de la Cernica; el a fost și episcop de Vâlcea. În calitate de ucenic al Sfântului Gheorghe de la Cernica și Căldărușani, la rândul lui ucenic al Sfântului Paisie de la Neamț, a rectitorit mănăstirea de lângă București.

Sfântul Calinic este, așadar, un model pentru dumneavoastră.

Da, un model de slujire, de dragoste, de smerenie și de filantropie.

A portrait of a man with short dark hair, wearing a dark suit jacket over a black t-shirt. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a solid dark purple color.

” *Răspunsul credinței
nu e în logică, nu e în
explicații raționale, ci e
în inimă și-n suflet.*